

Riba, niti sam naravno podmornica. O
Kako veslam, plovim, pijem i plutam
Bezumno izbija znoj na kožu, to ishlapljuje
Nečist, prije no što dođe željezna jesen
A sunce nam škrto obasjava glave.

WORLD TIME TABLE

Moja je ljubav žalosna
jer je vjerna.
René Char

Srebrna ribica u konačnom križu
Prozora: Pan American DC-10
Pliva iznad krova
Bez mene! Podimo zajedno! Žmirkava svjetla
Pod krilima.
Podimo zajedno! Ali ja ostajem. I neću
U pariškom svitanje
Kašljući otviriti jutarnje novine
U nekom čuvenom bistrou
Na bulevaru Saint-Michel.
Gledam u nebo,
Tamno je kao još nerodena usta,

O, nebo, govorim, ja ne padam na koljena
U super-marketu punom jagoda
Niti u Pradu,
Niti u Britanskom muzeju, niti u Louvreu, niti me
Car Hirohito

Pozvao na doručak, niti sam
Umiješan u međunarodne
Poslove, niti ću u 7 sati biti slučajno

Ubijen u Guatemala-Cityju,
Kad me čistači bučno istresu iz sna
Buditi ću se kao i uvijek
Kraj tebe, a ne okamenjen u nekom jazz klubu
U Harlemu, niti ću pasti u
Rijeku Hudson, pogledam na zemlju,
Tamna usta što ližu krv
O zemljo, govorim, bez putnice, kako i jesam,
Nemam kartu ni za jedan let,
Ne čekam u tranzitu da se razidu
Polja magle, moga imena
Nema na listama putnika, moj kofer
Prašnjav u zidnom ormaru
Ne otima me nitko, ležim upleten

U tvoju crnu kosu
Pod maramom neba pokrpanom
Kratkim vijestima, raskidanom bombarderima,
Upravljam tobom, tvojim ramenima,
kao biciklom

Od stakla. Podimo zajedno! Mene ništa
Ne drži, samo ti i to što
Ne smijem otići
Niti mogu iz svoje svijetu otvorene kože.
Držim se još i tebe držim
Visoko iznad glave, kolebljiv, podatan
Poput svježe otisnutog plana leta
Tvojih bokova. Neka nova linija! Kao da te
Nikad vidio nisam, gledam te,
Tamu tvojih lakootvorenih usta.
O ti, govorim, ti
Sunce, Mjeseče i Zemljo i sve druge
Nepoznate zvijezde
Prema kojima pružam ruku, baš
Kao prema jabuci.

s njemačkog: Eduard POPOVIĆ

otići ću u sečuan da tamo umrem s pandama

delimir rešicki

OTIĆI ĆU U SEČUAN DA TAMO UMREM S PANDAMA

otići ću u sečuan.
svakoga jutro s nekim nepoznatim umorom na koži
probudi se sunce i onda odmah potom sruši u
žuto, u žuto, jantarno more.
otići ću u sečuan
leći u vlažan barut proljetne šume i tamo biti
tamo se skriti.
probudit ću se svakih 365 godina i gledat
kako mi paprat iz trbuha raste pravo k tebi gore, gore
o mao, mao
ti sada sjediš na visokome oblaku i
sipas zlatnu rižu na sečuan.
rekao si mi
da ću kad odrastem biti nosač aviona!
tvoja je koža bila hladan porculan o koga sam
prislanjao svoje lice.
pod čelom mi je bila instalirana mala metalna pločica.
nisam znao čemu služi ali
za ljetnih vrućina koje nisu dolazile niotkud
padao sam i puzao
usijan metal pod čelom topio mi je kosti, mozak, sve.
pedale su mi se maglile pod nogama i
nisam više mogao k njoj
na drugu stranu šangajja
iako sam za to imao žeton
nisam je mogao ljubiti i gledati
i zato sada slijep i sam idem u sečuan
da tamo umrem s pandama.

DAS LIED VON EINSAMEN MAEDCHEN

urednici glazbenih programa
bezočna su i ušaćena banda
songbreakeri
jedu detergent, lete i mrijeste se u mitezerima
tu organiziraju trominutnu anatomsku obuku
manevre, udar, miting, kurs
tampon solfegia u malaričnom međunožju panonije
kolektivnu prehranu i pobunu
koja se neprestano odgoda.
što učiniti s tolikim miljama
upropaštene magnetofonske vrpce?
čuti je iznova?
zakopati pa neka bude
gregorijanski koral, ta
crna tvoja katolička kosa, mir,
sarkom
sol koju mrtvo more ostavlja na rubu svakoga kovčega
da koža?
zaviti njome sve bolesne koji spavaju uokolo farme?
zaviti njome sve bolesne
koji spavaju uokolo farme?
jesam li ja uistinu ušamljena djevojka?

zašto inače morfij
na polici
iza lokota
lista svake večeri
svoj raskvašeni foto album:
njegovi kapci
tamna, glatka površina velike vode
preko koje trčim svake večeri kada padamo u grad.

osviješteni, onesvijestite se.
ne jebem se s mladim
ozbiljnim ljudima
koji u diplomat-tašnama
nose stručke prezervativa.

nema se kuda u malim gradovima na sjeveru
kada tiho na koži gori sveti adolescentski gral.
flamenco je loša mimikrija snošaja
kastanjete udaraju kao elzet brave
ritmične bas papuče uljudnoga građanskoga mainstreama
ne mogu zaustaviti strvinare
koji u spavačoj sobi svakoga roditelja
kopaju zadnje božje zalogaje.

u zimskoj luci, laguni
mladi se parovi prevrću u postelji od maka
vruće se injekcije mogu kupiti u svakom kiosku
ti si zombie, ja sam dance.
gledala sam toga ljeta more
ogroman meteor pao je jedne večeri daleko u topli
uspavani ocean
pogledala sam taj tren svoje ruke i vidjela christu
više nisam bila mlada na način
brze, jednostavne smrti.

mi nećemo nikada zajedno
putovati kroz tunel
tampe milosrdne gaze
platane suzavca
pravo u toplu grčku prašinu
da tamo zauvijek
umorimo svoj sluh
legnemo u nedogledna polja
slušati kako s usana kupina
polagano kaplje
prohladna večernja molitva
kao mrtvo jedro na tvoje lice, sestru od
sjenki
tlo električne helade.

smrt je samo kratkoročna amnestija
samsara i njeni žbiri, detant
promjer zjenice kada se širom otvore oči u
snježnom kavezu.

vjetar danas dolazi s mora.
psi na obali jedu jednu veliku, zaspalu, preneraženu
morsku zvijezdu.

ona od toga podrhtava i svršava u milijunima
orgazama rasprostranjenih po mesu koje umire.
palach je samoj dječak koji se igra sa žigicama:

oil on canaves.